

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

*Jeg vil bede jer rejse jer, og høre hvad evangelisten
Lukas skriver her på 11. s. e. trin.:*

En af farisæerne indbød Jesus til at spise hos sig, og han gik ind i farisæerens hus og tog plads ved bordet. Nu var der en kvinde, som levede i synd i den by.

Da hun fik at vide, at han sad til bords i farisæerens hus, gik hun derhen med en alabastkrukke fuld af olie, stillede sig grædende bag ham ved hans fødder og begyndte at væde hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og hun kyssede hans fødder og salvede dem med olien.

Da farisæeren, som havde indbudt ham, så det, tænkte han ved sig selv: »Hvis den mand var profet, ville han

vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd.« Jesus sagde da til ham: »Simon, jeg har noget at sige dig.«

Han svarede: »Sig det, Mester!«

»En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?« Simon svarede: »Den, han eftergav mest, vil jeg tro.« Jesus sagde: »Det har du ret i.«

Og vendt mod kvinden sagde han til Simon: »Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus; du gav mig ikke vand til mine fødder; men hun har vædet mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hår. Du gav mig ikke noget kys; men hun er blevet ved med at kysse mine fødder, siden jeg kom herind.

Du salvede ikke mit hoved med salve, men hun har salvet mine fødder med olie. Derfor siger jeg dig: Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.« Og han sagde til hende: »Dine synder er tilgivet.« De andre ved bordet begyndte at tænke ved sig selv: »Hvem er han, som endog tilgiver synder?« Men han sagde til kvinden: »Din tro har frelst dig. Gå bort med fred!«

For tyk, for tynd, for meget. For hurtig i vendingen, for kedelig for smart, forsagt, forstokket, fordømmende. Det går stærkt, når vi danner os førstehåndsindtryk af hinanden. Det tager ikke mange sekunder for os at fælde dom.

Nu har det jo lige været skolestart, og ovre fra kirkecenteret har vi den store fornøjelse at se en masse små skoleelever myldre over vejen, hen til skolen. De der små unger, der begynder i 0. klasse – med et fast greb i fars eller mors trygge hånd, og en lidt for stor skoletaske daskende på ryggen. De har sommerfugle i maven af spænding over alt det nye. Men måske også af nervøsitet over de andres blikke på dem – de andre børns dom.

Skolegården kan godt være et barskt sted at opholde sig. For er du først blevet puttet i en kasse – som den med glemt tøj, der altid er fyldt til randen – så kan det være svært at springe ud af den igen. Du kan stå og råbe nok så meget du vil: Hey, jeg er faktisk smart, sød og sjov at lege med – men omverdenens dom lader sig ikke så let rokke.

Men et er skolegården – noget andet er voksenlivet. Vi burde jo vide bedre. Alligevel går vi jo også gang på gang i fælden og fælder domme. Nogle gange er de vel nok berettigede. Andre gange er det en automatreaktion.

Som i fortællingen fra Lukasevangeliet som vi netop har hørt:

For farisæeren Simon, der lever et godt og gudfrygtigt liv, er der ingen tvivl i sindet. Den kvinde, der nærmer sig Jesus med udslået hår og en krukke olie, er beskidt og uren. Hun lever i synd, hun har kendt mange mænd. Den dom har han fældet for længst.

Så da hun træder ind i hans hus, træder hun samtidig direkte ind i hans dom. Og de domme der fældes hurtigere end synd begås, er svære at omstøde.

Simon er endda så sikker på sin dom, at han ved sig selv tænker, at Jesus da må kunne mærke, at det er en syndig kvinde, der rører ved ham – det bliver nærmest sådan en salgs lakmusprøve for ham: ”Hvis Jesus er en ægte profet, vil han kunne mærke hendes synd, hendes urenhed, igennem kappen. Næsten som prinsessen på ærten, der vågner gul og blå over hele kroppen, på grund af en ært under madrassen.

Det er den menneskelige sondring mellem rent og urent, og det er også Moselovens sondring, som Simon henholder sig til. Det er dommen, der fældes, i samme øjeblik kvinden træder ind over dørtærsklen.

Hvordan mon hun fandt styrken til det, kan jeg ikke lade være med at tænke på? Hvordan mon hun fandt modet, til at træde ind under ”de andres” dom – de andres blikke, som hun kendte alt for godt? Der må

have været meget på spil for hende. Noget der var vigtigt nok, til at udsætte sig for deres dom.

Måske hun fandt styrken, fordi hun vidste, at der i dét hus, var et blik hun kunne hvile i. Et par øjne, uden fordømmelse. Hun elskede meget, for hun havde meget hun trængte til at finde tilgivelse for.

Vi andre må også til tider træde ind under de andres dom – ja ofte gør vi det jo sådan set frivilligt. På facebook og instagram fremstiller og udstiller vi os selv. Vores ferie, vores hjem, vores unger bliver rekvisitter – og dommen fældes i kommentarsporet, hvor vi håber på adjektiver som smuk, sød, klog – den slags.

Det er skrøbeligt at lade andre definere, hvem vi er. Gør vi det, må vi altid frygte deres dom. Hvorfor? Fordi de er ligesom os selv, hurtige til at skelne mellem rigtige

mennesker og forkerte. Det gælder i skolegården, som på arbejdspladsen.

Simon definerede kvinden: Hun er én, der lever i synd. Der glemte han lige, at han også selv levede i synd, bare en anden slags. Kvinden havde forhold til mange mænd, Simon havde en affære med loven og pænheden og fordømmene. Det kan komme ud på ét.

Men fortællingen om kvinden handler om, hvad der sker, når vi lader Jesus definere os. Så bliver livet en fortælling om at elske og tro. Ikke om hvem vi er i de andres øjne.

Så vælg da livet! Hørte vi i teksten fra 5. Mosebog før. Kvinden valgte livet til. Hun valgte at trodse dommen fra "de andre". Hun fandt et blik hun kunne hvile i. Et blik hun kunne vokse i. Og et blik hvor hun kunne se sig selv spejlet, ikke i dom, men i nåde. Olie, tårer, udslået

hår – synder! Blev erstattet med menneske, Guds barn, elskede. Det var nok derfor hun græd.

Skal vi tage noget med os i dag, som vi kan grunde over, så kan det jo være dette: Hvem beder jeg fortælle mig, hvem jeg er?

Måske arbejder man langt udover det rimelige for at blive anerkendt for sin flid. Men jeg er ikke identisk med min flid.

Måske er man sød og hjælpsom langt udover det rimelige, for at blive rost for sin hjælpsomhed, men jeg er ikke identisk med min hjælpsomhed.

Det er også derfor, at ros og anerkendelse kun virker kort. Det griber ikke om den, jeg er, men handler blot om det, jeg gør. Det kan selvfølgelig også have stor betydning, det er klart.

Men vi bliver alle sammen til som et jeg i mødet med et du, der taler sandt om den, vi er.

Kristus taler sandt om den, vi er. Han ser igennem alle vore kuldsejlede planer, vores gode eller mindre gode intentioner, vores forhastede domme over de andre, vores skyld og skam. Han ser alt det, og ser alligevel først og fremmest; menneske – Guds barn – elskede.

Sådan kan vi vokse som mennesker. Når vi lader ham fortælle vores historie, når vi lader ham definere.

Det gælder for kvinden, som levede i synd, det gælder for Simon, som levede i nærighedens og fordømmelsens synd. Det gælder dig og mig. Vi skal lade Jesus fortælle, hvem vi er. Ikke de andres kommentarer og blikke.

Så bliver det nemlig en historie om nåde, før det bliver en historie om synd og forkerthed. En historie om kærlighed, før det bliver en historie om mislykkethed.

En historie om frelse før det bliver en historie om fordømmelse.

Så kan vi gå ind i et rum, og finde et blik vi kan hvile i. Et rum, hvor dommen ikke er menneskers, men Guds. Der kan man trække vejret. Amen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud
Fader Søn og Helligånd.
Du som var, er og bliver en sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse,
nu og i al evighed. Amen.

Tak Gud, fordi dommen er din, og ikke de andres. Gør os ydmyge, og sene til selv at fælde dom.

Vi beder dig: Vær os nær, både i lyset og mørket, i glæden og sorgen. Vær hos alle der føler sig ensomme og forladte. Gør vore hjerter åbne, og lad din kærlighed sprede sig som ringe i vandet.

Hjælp os, så vi ikke lukker os omkring os selv og kun søger vort eget. Hold din beskærmende hånd under os når vi snubler og falder.

Lad din Helligånd komme til os og fylde os, så vi kan se med taknemmelighedens øjne, og lad din overflod brede sig til hele verden.

Vi beder for Anna, som er blevet døbt i dag. Lad hende altid mærke, at hun hører hjemme hos dig, og i din menighed.

Vær med alle med ansvar i vort samfund, åben deres sind for samfundets svageste, så de ikke bliver glemt i mængden.

Hjælp os med mod og styrke til at gå frimodige ind i livet, så godt som vi nu engang formår.

Og giv os del i din uendelige nåde, og skænk os ved din elskede Søn Jesus Kristus del i dit Rige. Amen.

Og lad os rejse os, og med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesus Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!
Amen.

Meddelelser:

12. s. e. Trin: Højmesse 9.30 v. Jens Jacob

Ny indsamlingsperiode: Danmission

Altergang. Fra højre nederste bænk – sideskib – venstre side – andet sideskib. Ensrettet. Hold god afstand.